

JAUME BARTUMEU CASSANY

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

DA arracona el Consell General

El tracte del Govern amb els comuns esquinça l'acord del procés constituent del 1993

Fa una setmana que hem celebrat el 24è aniversari de la Constitució. Ho hem fet enmig de titulars de premsa que fan referència a l'acord que haurien establert el Govern i els comuns per modificar les lleis qualificades de delimitació de competències i de transferències econòmiques del pressupost de l'Estat al dels comuns. Són dues lleis resultants del procés constituent del 1992-1993, adoptades pel Consell General el setembre del 1993.

Unes lleis que foren establertes i escrites en el marc d'una segona taula tripartida en la qual van seure el Consell General –que la va convocar–, el Govern i els comuns.

Aquella taula, amb representació de les tres institucions, fou denominada amb encert per Joan Gabriel –aleshores cònsol menor de la parròquia de la Massana– com “la taula petita”. Però no per denominar-la col·loquialment “petita” fou menys important que la taula “gran”, la dels representants dels copríneps i el Consell General.

Es va voler l'acord, el vam buscar i el vam saber trobar. I es va concretar en un solemne acord nacional signat pel síndic, el cap de Govern i el cònsol de Canillo, a la Casa de la Vall. Es va voler el consens i es va aconseguir.

Ara, 24 anys després, el procés de subversió constitucional que promou i encapçala Toni Martí ha agafat una nova embranzida amb un bandejament del Consell General, que és, al

capdavall, qui haurà d'aprovar, esmenar o, en impensable hipòtesi, rebutjar les modificacions de les lleis qualificades que regulen les competències i les transferències comunals.

L'any 1992 vam voler buscar i trobar un consens del conjunt de l'arc parlamentari, dels comuns i del Govern.

Aquest any 2017 el Govern de DA ha volgut, buscat i trobat un consens selectiu, sectari, dins DA, la seva pròpia, única i

tiu, amb el Govern de Toni Martí ni hi són ni s'esperen.

Per trobar acords en els grans temes de país, en les qüestions d'Estat, s'ha de tenir voluntat d'arreglar les coses. Això passa per fer passos significatius, passa per fer gestos. I també passa per saber analitzar i separar el gra de la palla. I d'això Toni Martí no en sap.

És ben evident que no hi ha una recepta màgica per aconseguir consensos. El procés constituent va anar endavant perquè els protagonistes teníem una ferma i tossuda voluntat d'aconseguir-los.

Amb el Govern de Toni Martí i DA ja hem vist que és impossible. Ell és aquí per comptar vots i donar cops de peu al sec de la cama dels que no li riuen les gràcies.

Però a Andorra és més necessari que mai un acord polític nacional per endreçar i redreçar el país.

Necessitem una proposta transversal que permeti mirar endavant i proposar una fusió entre tradició i futur.

La delimitació de competències entre el Govern i els comuns és una qüestió important, que s'hauria de tractar seriosament i no pas a cop de talonari.

L'actual arquitectura de les competències comunals, que fou constitucionalitzada a partir de l'acord Consell-Govern-comuns del 1992, només s'hauria de modificar en el marc natural: una negociació a tres bandes encapçalada pel Consell General.

Martí compta vots i dona cops al sec de la cama dels que no li riuen les gràcies

excloent força política, amb els cònsols. Bandejant el Consell General, que queda reduït ara al paper de la trista figura, d'escolania d'amén.

Toni Martí i DA no han volgut mantenir ni buscar consensos. Estan convençuts que amb el seu 37,3% de vots en les darreres eleccions, que els van donar tretze consellers generals i dos síndics, ja en tenen prou per fer el que els plagui. I no en tenen pas prou.

Ja ho van veure amb el recent fracàs de la seva proposta de reducció de les transferències als comuns establertes en el pressupost d'enguany. Però aquella plantofada no els ha pas fet canviar la seva actitud prepotent.

Els consensos lleials, en posi-